

om haar jeugdgeschiedenis te vertellen, nu nog, en zelf zou ze er zich misschien in verwarren. Langzamerhand werd ze een vrouw zonder verleden, dat voelde heel rustig aan. Als ze stierf, zou niemand ontredder zijn; een weduwe, zelf geen kinderen, een lichte last om onder den grond te leggen. Want niemand dacht toch aan een toekomst voor haar? Zijzelf niet — ze zou wel weer naar Londen terug gaan, naar haar huis, en Amy die op haar wachtte. Maar dan.... dan? — Ze zag er niet over heen.

De dagen waren goed. Ze speelde soms met de kinderen, sloeg de menschen gade met een diepen blik, en toch als stond ze aan den rand van het leven. Ze dacht weinig aan Lilly, en wist dit zelf niet. Ze onderging het leven van de wereld, de zon en de warme lucht, en al het zomersch gedoe van vogels en insecten. En de geluiden van het dorp: het knerpen van de wagens over den grintweg, het blaffen van de honden, en het gejoel van kinderstemmen.

Jaren later leek deze zomer in Holland haar de voorbereiding tot een tweede leven.

EINDE VAN HET EERSTE GEDEELTE.

